

„За Бога“, извика господинъ Снагби, „какво може да означава това?“

„Това момче не рачи да се махва“, казва защитникътъ на закона, „макаръ толкова пжти вече да му е казано“.

„Азъ непрѣстанно се движа насамъ на тамъ, Господинъ Стражнико“, изхълцва момчето, изтривайки едритѣ си сълзи съ гола ржка. „Азъ постоянно тичамъ ту на лѣво, ту на дѣсно отъ като съмъ роденъ. Кждѣ низъ свѣта трѣбва да отида, Господинъ Стражнико — и какъ мога повече да обикалямъ?“

„Той не се помръдва отъ мѣстото“, казва полицаятъ съ непоклатимо спокойствие, „макаръ да му е направено вече повторно прѣдупрѣждение. Трѣбва вече да го арестувамъ. Единъ непоправимъ бездѣлникъ, какъвто положъ не мога да помисля! Той просто не иска да се махне!“

„Ахъ, Господи — ахъ Господи! На кждѣ трѣбва да се махна?“ тжжи момчето и скубе коситѣ си и тѣпчи съ голитѣ си крака отчаяно по антрето на Господина Снагби.

„Остави на страна сега тия квичения, ако ли не кжсо ще я рѣжа съ тебе!“ проговорва полицая, като го разтърсва спокойно съ ржцѣтѣ си. „Менѣ ми е заповѣдано ти да се прѣждосашъ. Азъ вече ти го казахъ това петдесетъ пжти най-малко!“

„Послушайте, моля, Господинъ Полицейски чиновнико“, намѣси се тукъ замислено господинъ Снагби, като се поизкашля малко държейки отпрѣдъ ржката си, което той винаги прави, когато не познава нѣкого, „азъ мисля, Господинъ Полицейски чиновнико, че това е допустимо. Знаете ли вие, кждѣ би могло то да отиде?“

„Съ това не се занимава моята заповѣдъ“, отвръща защитникътъ на закона. „Всичката работа се състои прѣди всичко въ туй, дали Вие познавате тоя голтакъ. Поне той твърди това“.

„Азъ го познавамъ до нѣйдѣ“, отвръща Господинъ Снагби. „И до колкото го познавамъ, не мога да кажа, че отъ къмъ лоша страна, Господинъ Полицейски чиновнико, — а тъкмо противното“.

„Нуу“, заговорва полицая, „неговото твърдѣние се оправдава само за първото нѣщо. Ала запомни, Йо — азъ зная, кждѣ живѣешъ ти. Една обична и съвсѣмъ не подозрителна мѣстность, която ти си избралъ, — на ли?“

„Въ по-добра не мога да живѣя, Господинъ Стражнико“, отвръща Йо. „Азъ бихъ отдавна отишълъ, ако бихъ само могълъ, въ една обична и никакъ не подозрителна мѣстность“.

„Ти си съвсѣмъ бѣденъ, искашъ да кажешъ. Туй ли?“ пита полицаятъ.

„Това именно, Господинъ стражнико, това го знае милия Богъ — азъ съмъ много бѣденъ изобщо и изцѣло“, отвръща високо Йо.

„Не ще ли благоволите сега сами да отсждите!“ извиква полицейския чиновникъ, като показва двѣ монети. „Тия двѣ сребърни пари се появиха у него, когато турихъ ржка на него!“

„Това е остатъка, Господинъ Снагби“, защитява се Йо, който не можеше добрѣ да произнесе името на своя покровителъ, „това е остатъка отъ жълтицата, която ми даде Госпожата!“

Полицейскиятъ го изгледа накриво съ ненарушимо прѣзрѣние: „Мое добро момченце, недѣй да очаквашъ, че нѣкой ще повѣрва на твоята приказка за Госпожата и жълтицата?“

„Азъ зная само това, което зная, Господинъ Стражнико“, отвръщаше Йо, „и не очаквамъ друго нищо, Господинъ Стражнико, — ала работата е тѣй, както азъ казвамъ“.

Отъ тая минута живота на Йо стана още по-богатъ съ лишения отколкото по-прѣди, така щото той разбра, че трѣбва да напусне своето скитосване изъ улицитѣ и да си намѣри друго нѣкое прибѣжище. Той мислѣше, че